

योएलको पुस्तक र लाओडिसियाको सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट मण्डली - नम्बर तीस

Jeff Pippenger

2026-01-16

संख्या तीस

मत्तीको पुस्तकमा मसीहीय परिपूर्तिहरूमध्ये अन्त्यकालको मार्गचिन्ह, सन्देश औपचारिक बनाउँदै गरेको मार्गचिन्ह, 9/11 को मार्गचिन्हका दुई साक्षीहरू—एक लाओडिसियालाई सम्बोधन गरिएको आन्तरिक सन्देशको साक्षी, र अर्को इस्लामको आतंकवादसम्बन्धी बाह्य सन्देशको साक्षी—समावेश छन्। 9/11 को मार्गचिन्ह मत्तीका बाह्य मसीहीय परिपूर्तिमध्ये दुईद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ भन्ने कुरा उपयुक्त छ, किनकि 9/11 ले दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश समेटेछ, जहाँ सधैं द्विगुणन हुन्छ। 18 जुलाई, 2020 को मृत्यु हामीले विचार गरेका पाँचौँ मार्गचिन्ह थियो, त्यसपछि जुलाई 2023 मा उजाड-स्थानमा पुकार्ने स्वर छैटौँ थियो, र 2024 को पुनरुत्थान सातौँ थियो। आठौँ मसीहीय परिपूर्ति मध्यरात्रिको पुकार हो।

आठौँ मसीही मार्गचिन्ह मध्यरातको पुकार हो।

यो सबै यस कारण गरियो कि अगमवक्ताद्वारा भनिएको वचन पूरा होस्, यसरी भनिएको थियो: “सियोनकी छोरीलाई भन, हेर, तिम्रो राजा तिमीकहाँ आउँदै हुनुहुन्छ, नम्र भई, गधामाथि, अर्थात् गधीको बछेडामाथि आरूढ भएर।” मत्ती 21:4, 5.

भविष्यवाणी

हे सियोनकी छोरी, अत्यन्त आनन्दित हो; हे यरूशलेमकी छोरी, जयजयकार गर: हेर, तिम्रा राजा तिमीकहाँ आउँदैछन्; उहाँ धर्मी हुनुहुन्छ, र उद्धार लिएर आउनुहुन्छ; नम्र हुनुहुन्छ, र एउटा गधामाथि, अर्थात् गधीको बच्चा, एउटा पाठीमाथि सवार हुनुहुन्छ। जकरिया ९:९।

“पाँच सय वर्षअघि प्रभुले अगमवक्ता जकरियाद्वारा घोषणा गर्नुभएको थियो, ‘हे सियोनकी छोरी, अत्यन्त आनन्द गर; हे यरूशलेमकी छोरी, जयजयकार गर। हेर, तिम्रो राजा तिमीकहाँ आउँदै हुनुहुन्छ। उहाँ धर्मी हुनुहुन्छ, र उद्धार लिएर आउनुहुन्छ; नम्र भई, गधामाथि, अर्थात् गधीको बछेडामाथि सवार हुनुहुन्छ।’ [जकरिया 9:9.] यदि चेलाहरूले ख्रीष्ट न्यायका लागि र मृत्युका लागि जाँदै हुनुहुन्छ भन्ने बुझेका भए, तिनीहरूले यो अगमवाणी पूरा गर्न सक्दैनथे।”

“यही प्रकारले, मिलर र उनका सहकर्मीहरूले भविष्यवाणी पूरा गरे, र यस्तो सन्देश दिए जसलाई प्रेरणाले संसारलाई दिनुपर्छ भनी पूर्वबताइसकेको थियो, तर यदि उनीहरूले आफ्नो निराशालाई औँल्याउने र प्रभु आउनु अघि सबै जातिहरूलाई प्रचार गरिनुपर्ने अर्को सन्देश प्रस्तुत गर्ने भविष्यवाणीहरूलाई पूर्ण रूपमा बुझेका भए, उनीहरूले त्यो सन्देश दिन सक्ने थिएनन्। पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरू ठीक समयमा दिइए, र तिनीहरूद्वारा परमेश्वरले पूरा गर्न अभिप्राय गर्नुभएको कार्य सम्पन्न गरे।” *The Great Controversy*, 405.

परमेश्वरको भविष्यवाणीमय वचनसम्बन्धी गलत बुझाइ ख्रीष्टको विजयमय प्रवेशको इतिहाससँग सम्बन्धित थियो, र १८४४ मा मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशको घोषणा गरिएको समानान्तर इतिहाससँग पनि सम्बन्धित थियो। एक लाख चवालीस हजारले “तिनीहरूको निराशालाई औँल्याउने भविष्यवाणीहरू” बुझ्न आवश्यक छ। प्रकाशितवाक्य दसमा यूहन्नालाई पहिले नै भनिएको छ कि उसको मुखमा मीठो हुने सानो पुस्तकको सन्देश अन्ततः तीतो हुनेछ।

“हामीले भविष्यको विषयमा डराउनुपर्ने केही छैन, तर केवल यति मात्र—यदि हामीले परमप्रभुले हामीलाई अगुवाइ गर्नुभएको मार्ग र हाम्रो बितेको इतिहासमा उहाँको शिक्षालाई बिर्सियो भने।” *Life Sketches*, 196.

विगतमा भएको “प्रभुको अगुवाइ” अन्य प्रबन्धकारी कार्यहरूमध्ये, सङ्ख्याहरूमा भएको भूललाई उहाँको हातले ढाकिदिनुभएको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ; किनकि मिलरवादीहरूका लागि आफ्नो निराशालाई अग्रिम रूपमा बुझ्नु उचित थिएन, ठीक त्यसरी नै जसरी चेलाहरूका लागि क्रूसमा उनीहरूको निराशाका सबै पक्षहरू बुझ्नु उचित थिएन। तर मध्यरात्रिको पुकारको घोषणाको इतिहासलाई स्वर्गतर्फ अगुवाइ गर्ने त्यही ज्योतिका रूपमा पहिचान गरिएको छ, र यो कुरा एलेन ह्वाइटको अत्यन्त पहिलो दर्शनमै उल्लेख गरिएको छ। एक लाख चौवालीस हजारले चेलाहरू र मिलरवादीहरूको निराशाहरू बुझ्नेपछि। त्यस ज्योतिलाई अस्वीकार गर्नु भनेको मार्गबाट खस्नु हो।

“बाटोको आरम्भमा तिनीहरूका पछाडि एउटा उज्यालो ज्योति स्थापित गरिएको थियो, जसलाई एक स्वर्गदूतले मलाई ‘मध्यरातको पुकार’ हो भनी बताए। यस ज्योतिले सम्पूर्ण बाटोभरि प्रकाश दिइरह्यो, र तिनीहरूका खुट्टाका निम्ति उज्यालो प्रदान गर्‍यो, ताकि तिनीहरू ठेस नखाऊन्।”

“यदि उनीहरूले आफ्ना आँखा आफ्नो ठीक अगाडि हुनुहुने, उनीहरूलाई त्यस सहरतर्फ अगुवाइ गरिरहनुहुने येशूतर्फ स्थिर राखिरहे भने, तिनीहरू सुरक्षित थिए। तर चाँडै केही थाक्न पुगे, र भने कि सहर अझ धेरै टाढा थियो, र उनीहरूले त यसअघि नै त्यसभित्र प्रवेश गरिसक्नुपर्ने आशा गरेका थिए। तब येशूले आफ्नो महिमामय दाहिने बाहु उठाएर उनीहरूलाई उत्साहित तुल्याउनुहुन्थ्यो, र उहाँको बाहुबाट एउटा ज्योति निस्कन्थ्यो, जो एडभेन्ट दलमाथि लहरिन्थ्यो, र उनीहरूले ‘अल्लेलूया!’ भनेर पुकार्थे। अरूहरूले उतावलीसाथ आफ्नो पछाडिको ज्योतिलाई इन्कार गरे, र भने कि उनीहरूलाई यति टाढासम्म अगुवाइ गर्ने परमेश्वर हुनुहुन्नथ्यो। उनीहरूको पछाडिको ज्योति निभ्यो, जसले गर्दा तिनीहरूका खुट्टामुनि पूर्ण अन्धकार छायो, र तिनीहरू ठेस खाँदै लक्ष्य र येशू दुवैलाई दृष्टिबाट गुमाए, र बाटोबाट खसेर तलको अँध्यारो र दुष्ट संसारमा झरे।” *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

आठौँ मार्गचिह्न मध्यरात्रिको पुकार हो, जसको प्रतिरूप ख्रीष्टको यरूशलेममा भएको विजयी प्रवेशद्वारा देखाइएको छ।

“मध्यरात्रिको पुकार यति धेरै तर्कद्वारा वहन गरिएको थिएन, यद्यपि पवित्रशास्त्रीय प्रमाण स्पष्ट र निर्णायक थियो। त्यससँगै आत्मालाई चलायमान पार्ने एउटा प्रेरक शक्ति पनि थियो। त्यहाँ कुनै शङ्का थिएन, कुनै प्रश्नोत्तर थिएन। ख्रीष्टको यरूशलेममा भएको विजयपूर्ण प्रवेशको अवसरमा, चाड मात्र देशका सबै भागहरूबाट भेला भएका मानिसहरू जैतून डाँडातर्फ जम्मा भए, र जब तिनीहरू येशूलाई साथ दिइरहेको भीडमा मिले, तब तिनीहरूले त्यस घडीको प्रेरणा ग्रहण गरे, र यसो भन्दै उठेको जयघोषलाई अझ प्रबल तुल्याउन सहयोग गरे, ‘प्रभुको नाउँमा आउने धन्य होस्!’ [मत्ती 21:9.] यही प्रकारले एडभेन्टिस्ट सभाहरूमा भेला भएका अविश्वासीहरू—कोही जिज्ञासावश, कोही केवल उपहास गर्न—पनि यस सन्देशसँग सहगामी रहेको विश्वस्त पार्ने शक्तिलाई महसुस गरे, ‘हेर, दुलहा आउँदै हुनुहुन्छ!’” भविष्यवाणीको आत्मा, खण्ड 4, 250, 251।

अन्तिम दिनहरूमा बुद्धिमती कुमारी हुनका लागि, भविष्यवाणीगत आवश्यकताअनुसार ती बुद्धिमती कुमारीहरूले एउटा निराशाको अनुभव गर्नु अनिवार्य हुन्थ्यो, जसले फलस्वरूप दृष्टान्तको ढिलाइको समयलाई आरम्भ गराउँछ। ढिलाइको समयको अनुभवबिना, तिमी न त बुद्धिमती कुमारी हो, न त मूर्ख कुमारी।

“मत्ती 25 का दस कुँवारीहरूको दृष्टान्तले पनि एडभेन्टिस्ट जनताको अनुभवलाई चित्रण गर्दछ।” *द ग्रेट कन्ट्रोवर्सी*, 393.

जुनसुकै दृष्टिले हेरे पनि, अन्तिम दिनहरूका बुद्धिमान कन्याहरूले अप्रिल 19, 1844 सँग समानान्तर हुने एउटा निराशाको अनुभव गर्नेपछि, किनकि दृष्टान्तको अनुभव नै एक लाख चौवालीस हजारको अनुभव हो, जसलाई यूहन्नाले प्रकाशमा कन्याहरूका रूपमा चिन्हित गर्छन्।

यीहरू ती हुन् जो स्त्रीहरूसँग अपवित्र भएनन्; किनकि तिनीहरू कुमारीहरू हुन्। यीहरू ती हुन् जो थुमा जहाँजहाँ जानुहुन्छ, उहाँकै पछि लाग्छन्। यीहरू मानिसहरूमध्येबाट छुटकारा पाएका हुन्, परमेश्वर र थुमाका निम्ति पहिलो फल भए। प्रकाश 14:4

ख्रीष्टका दृष्टान्तहरूमध्ये कति त्यस्ता छन्, जो प्रत्यक्ष र विशेष रूपमा अक्षरशः पूरा हुने भनी चिनाइएका छन्? प्रत्येक दृष्टान्त अक्षरशः पूरा हुनेछ, तर दस कन्याको दृष्टान्त विशेष रूपमा विगतमा र भविष्यमा “अक्षरशः” पूरा हुने भनी प्रस्तुत गरिएको छ। यसलाई तेस्रो स्वर्गदूतसँग तुलना गरिएको छ, जो 1844 देखि माइकल उठिनुहुन्जेल र मानवीय अनुग्रह-अवधि बन्द नहुञ्जेलसम्म वर्तमान सत्यको रूपमा रहिरहनेछ।

“मलाई प्रायः दस कुँवारीहरूको दृष्टान्ततर्फ संकेत गरिन्छ, जसमा पाँच जना बुद्धिमती थिए, र पाँच जना मूर्ख। यो दृष्टान्त अक्षरशः पूरा भएको छ र हुनेछ, किनकि यसको विशेष अनुप्रयोग यस समयका लागि छ, र तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशझैं, यो पूरा भएको छ र समयको अन्त्यसम्म वर्तमान सत्य रहिरहनेछ।” Review and Herald, August 19, 1890.

समयको अन्त्यसम्म, दस कन्याहरूको दृष्टान्त वर्तमान सत्य हो, र मध्यरातको पुकार अक्षरशः फेरि पूरा हुनेछ।

“त्यहाँ एउटा संसार छ, जो दुष्टतामा, छल र भ्रममा, मृत्युको छायाँमै—निदाएको, निदाएको—परेको छ। तिनीहरूलाई ब्यूँझाउन आत्माको पीडा कसले अनुभव गरिरहेको छ? कुन स्वरले तिनीहरूलाई पुग्न सक्छ? मेरो मन भविष्यतर्फ लगियो, जब संकेत दिइनेछ। ‘हेर, दुलहा आउँदैछ; उहाँलाई भेट्न बाहिर निस्क।’ तर कसैकसैले आफ्ना बत्तीहरू पुनः भर्नका निम्ति चाहिने तेल प्राप्त गर्न ढिलाइ गरेका हुनेछन्, र धेरै ढिलो भएपछि तिनीहरूले यो पत्ता लगाउनेछन् कि तेलद्वारा प्रतीकित चरित्र हस्तान्तरणीय हुँदैन।” Review and Herald, February 11, 1896.

मध्यरातको पुकार एक लाख चवालीस हजारको आन्दोलनमा क्षितिजमा देखा पर्ने अर्को मार्गचिह्न हो। त्यो मार्गचिह्न आइतबारको व्यवस्थाभन्दा अघि विश्वासीहरूको विरुद्ध आरम्भ हुने सतावटसँगै सम्बन्धित छ। त्यो सतावट बाह्य पनि हो, र आन्तरिक पनि; अनि आन्तरिक सतावटमा दुई भिन्न प्रतीकहरू समावेश छन्। ती प्रतीकहरूमध्ये एउटा यहूदा हो, अर्को महासभा हो।

नवौँ मसीही मार्गचिह्न ३० चाँदीका टुक्राहरूको लागि गरिएको विश्वासघात हो

तब यर्मिया अगमवक्ताद्वारा भनिएको वचन पूरा भयो, यसरी: “र तिनीहरूले ती तीसवटा चाँदीका सिक्का लिए, अर्थात् उसको मूल्य, जसको मूल्य इस्राएलका सन्तानहरूमध्ये कतिपयले तोकेका थिए; अनि तिनीहरूले ती कुम्हारको खेतका निम्ति दिए, जसरी प्रभुले मलाई आज्ञा गर्नुभएको थियो।” मत्ती 27:9, 10.

भविष्यवाणी

अनि मैले तिनीहरूलाई भनेँ, यदि तिमीहरूलाई उचित लाग्छ भने, मेरो ज्याला देओ; नत्र नदेओ। तब तिनीहरूले मेरो ज्यालाका निम्ति तीस टुक्रा चाँदी तोले। अनि परमप्रभुले मलाई भन्नुभयो, त्यो कुम्हारकहाँ फालिदेऊ—त्यो उत्तम मूल्य, जसमा तिनीहरूले मेरो मूल्य ठहराए। अनि मैले ती तीस टुक्रा चाँदी लिएँ र परमप्रभुको भवनमा कुम्हारकहाँ फालिदिउँ। जकरिया 11:12, 13.

यहूदाको विश्वासघातले जाली याजकहरूको विश्वासघातलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, किनकि संख्या ३० ले याजकहरूको उमेरलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। याजकहरू, जो लेवीहरू पनि हुन्, वाचाको सन्देशवाहकद्वारा सुन र चाँदीझैं शुद्ध पारिन्छन्। यहूदाका तीसवटा चाँदीका सिक्काले आइतबारको व्यवस्थाको समयमा झूटा याजकहरूको शुद्धीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ; यद्यपि यहूदा क्रूसको ठीक अघि मरे, तैपनि त्यो उही दिन थियो। यहूदा सनहेद्रिनको प्रतीक होइन; उनी त्यस व्यक्तिको प्रतीक हुन्, जसलाई ख्रीष्टका चेलाहरूमध्ये एक ठानिएको थियो।

ख्रीष्टका एक शिष्यका रूपमा, तपाईं येशूको अभिषेकका शिष्य हुनुहुन्थ्यो। उहाँको बप्तिस्मामा भएको अभिषेकले येशूको नाउँलाई येशू ख्रीष्टमा परिवर्तन गर्‍यो, किनकि ख्रीष्टको अर्थ—अभिषिक्त जन—हो। त्यसपछि उहाँको नाउँ परिवर्तन भयो, किनकि त्यसबेला उहाँले एक हप्तासम्म धेरैसँग करारको पुष्टि गर्नुपर्ने थियो, र करार-सम्बन्धको एक प्रमुख प्रतीक भनेको परिवर्तन गरिएको नाउँ हो। येशू आफ्नो बप्तिस्मामा सामर्थ्यले अभिषिक्त हुनुभयो। ख्रीष्टका शिष्य हुनुको अर्थ, उहाँको बप्तिस्माका शिष्य हुनु हो। उहाँ आफ्नो बप्तिस्मामै सामर्थ्यले अभिषिक्त हुनुभएको थियो। मत्ती 16:18 मा पत्रुसद्वारा गरिएको कथन ख्रीष्टीय धर्मशास्त्रीय संसारमा “ख्रीष्टीय अंगीकार” भनेर चिनिन्छ। यो धर्मशास्त्रीहरू र विद्वान्हरूका बीच छलफलका महान् विषयहरूमध्ये एक हो। सामान्यतया, धर्मशास्त्रीहरू र विद्वान्हरूको छलफलले कुनै महत्वहीन, वा सायद गौण महत्वको, कुरालाई नै पहिचान गर्छ; तथापि, मूल कुरा यही रहन्छ कि ख्रीष्टियन धर्मले यो बुझ्दछ: जब येशू अभिषिक्त हुनुभयो, तब उहाँ मसीह हुनुभयो।

उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “तर तिमीहरू मलाई को हुँ भनी भन्छौ?” अनि सिमोन पत्रुसले जवाफ दिएर भने, “तपाईं जीवित परमेश्वरका पुत्र, ख्रीष्ट हुनुहुन्छ।” मत्ती 16:15, 16.

पत्रुसको मूल नामले त्यही सत्यलाई व्यक्त गर्‍थ्यो, किनकि सिमोन बारजोना भन्नाले “परेवाको सन्देश सुन्ने व्यक्ति” भन्ने अर्थ दिन्छ, जुन उहाँको बप्तिस्माको सन्देश थियो। उहाँको बप्तिस्मा ९/११ सँग मेल खान्छ, र यहूदाले तिनीहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसले कुनै समय ९/११ को बुझाइको दाबी गरेका थिए, तर मार्गमा आफ्नो बाटो हराउँछन्। यहूदा महासभाको प्रतीक होइन, किनकि तिनीहरूले लाओदिकीया अवस्थाको सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डलीलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। यहूदाले महासभाका निम्ति एउटा साक्षी प्रदान गर्‍यो, तर महासभाको विद्रोहको प्रतीकात्मकता यहूदाको विद्रोहभन्दा भिन्न छ। महासभाको विद्रोह निम्नलिखित सपनामा व्यक्त गरिएको छ।

“मैले मेरा लेखनसामग्री संकलन गरेँ, र हामी हाम्रो यात्रामा निस्कियौँ। बाटोमा हामीले ओरिन्जमा दुईवटा सभा गर्यौँ, र मण्डलीले लाभ पाएको तथा उत्साहित भएको प्रमाण पायौँ। हामी आफैँ पनि प्रभुको आत्माद्वारा ताजगी पायौँ। त्यस रात मैले सपना देखेँ कि म ब्याटल क्रीकमा थिएँ, ढोकाको छेउको सिसाबाट बाहिर हेर्दै, र घरतर्फ दुई-दुई गरी मार्च गर्दै आएको एउटा समूह देखेँ। तिनीहरू कठोर र दृढनिश्चयी देखिन्थे। म तिनीहरूलाई राम्ररी चिन्दथेँ, र तिनीहरूलाई ग्रहण गर्न बैठकको ढोका खोल्न फर्किँएँ, तर फेरि एकपटक हेर्छु भन्ने ठानेँ। दृश्य परिवर्तन भएको थियो। अब त्यो समूहले क्याथोलिक जुलुसको स्वरूप प्रस्तुत गरिरहेको थियो। एक जनाले आफ्नो हातमा क्रस बोकेको थियो, अर्कोले नरकुल बोकेको थियो। अनि जब तिनीहरू नजिक आए, नरकुल बोकेको व्यक्तिले घरको वरिपरि एउटा घेरा कोर्दै तीन पटक भन्यो: ‘यो घर निषिद्ध ठहराइएको छ। यसका सम्पत्ति जफत गरिनुपर्छ। तिनीहरूले हाम्रो पवित्र संघविरुद्ध बोलेका छन्।’ भयले मलाई समात्‍यो, र म घरभित्रबाट दौडँदै उत्तरपट्टिको ढोकाबाट बाहिर निस्किएँ, र आफैँलाई एउटा समूहको बीचमा पाएँ, जसमध्ये केहीलाई म चिन्दथेँ, तर विश्वासघात गरिने डरले मैले तिनीहरूलाई एक शब्द पनि बोल्ने साहस गरिनँ। जहाँतहाँ फर्कँदा पनि उत्सुक, छानबिन गर्ने आँखाहरूसँग सामना नगरी म रोउन र प्रार्थना गर्न सक्ँु भन्ने कुनै एकान्त स्थान खोज्ने प्रयास गरेँ। मैले बारम्बार दोहोर्याएँ: ‘यदि मात्र म यसलाई बुझ्न सक्थेँ! यदि तिनीहरूले मलाई मैले के भनेँ वा मैले के गरेँ भनेर मात्र बताइदिए!’”

“हाम्रा सामानहरू जफत गरिएको देख्दा म धेरै रोएँ र प्रार्थना गरेँ। मेरो वरिपरिका मानिसहरूको हेराइमा मेरो निम्ति सहानुभूति वा दया पढ्ने प्रयास गरेँ, र केही व्यक्तिहरूका अनुहारहरू नियालेँ, जसले अरूले देख्लान् भन्ने डर नगरेका भए मसित बोल्ने र मलाई सान्त्वना दिने थिए भन्ने मैले ठानेकी थिएँ। भीडबाट उम्कने एउटा प्रयास मैले गरेँ, तर मलाई हेरिरहेका छन् भन्ने देखेर मैले आफ्नो अभिप्राय लुकाएँ। म ठूलो स्वरले रुन थालेँ, र यसो भन्न थालेँ: ‘काश, उनीहरूले मलाई मैले के गरेकी छु वा मैले के भनेकी छु भनेर मात्र बताइदिए हुन्थ्यो!’ मेरो पति, जो त्यही कोठाको एउटा ओछ्यानमा सुतिरहेका थिए, मैले ठूलो स्वरले रोइरहेको सुनेर ब्यूँझिए र मलाई ब्यूँझाए। मेरो तक्रिया आँसुले भिजेको थियो, र मेरो मनमाथि गहिरो उदासी छाएको थियो।” Testimonies, volume 1, 577, 578.

अगमवक्ताहरूले आफूहरूले बाँचेका दिनहरूभन्दा उत्तरकालका दिनहरूबारे बढी बोल्छन् भन्ने सिद्धान्त लागू गर्दा, यसले सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट मण्डलीका अगुवाहरूका लागि एक अत्यन्त गम्भीर प्रश्न उठाउँछ। सिस्टर ह्याइटले आफ्ना “लेखहरू” “समेटिन्” र ब्याटल क्रीकतर्फ फर्कने यात्रा प्रारम्भ गरिन्। त्यस समयमा ब्याटल क्रीक कार्यको केन्द्र थियो, जसरी आज टाकोमा पार्क छ, वा ख्रीष्टका दिनहरूमा यरूशलेम थियो। आफ्ना लेखहरूसम्बन्धी आफूले भोग्दै आएकी एक संघर्ष प्रस्तुत गरिसकेपछि, उहाँले यात्राका लागि आफ्ना लेखहरू समेट्नुभयो। उहाँको सपनाको प्रसङ्ग उहाँका लेखहरूकै विषयमा छ। त्यो संघर्ष राइट सहरमा भएको थियो।

“जब हामी राइटमा थियौं, हामीले नं. ११ का लागि मेरो पाण्डुलिपि प्रकाशन कार्यालयमा पठाएका थियौं, र सभाबाट बाहिर भएका प्रायः प्रत्येक क्षणमा म नं. १२ का लागि सामग्री लेख्दै आफ्नो स्वास्थ्यमा सुधार गरिरहेकी थिएँ। राइटको मण्डलीका लागि परिश्रम गरिरहँदा मेरो शारीरिक तथा मानसिक दुवै शक्ति अत्यन्तै थाकिसकेका थिए। मैले विश्राम पाउनुपर्छ भन्ने महसुस गरेकी थिएँ, तर राहत पाउने कुनै अवसर देखिँनँ। म हप्तामा धेरैपटक मानिसहरूलाई सम्बोधन गरिरहेकी थिएँ, र व्यक्तिगत गवाहीका धेरै पृष्ठहरू लेखिरहेकी थिएँ। आत्माहरूको भार ममाथि थियो, र मैले महसुस गरेको जिम्मेवारी यति ठूलो थियो कि म प्रत्येक रात केवल केही घण्टा मात्र सुत्न सक्थेँ।”

यसरी बोल्ने र लेख्ने कार्यमा परिश्रम गरिरहेकी हुँदा, मैले बैटल क्रीकबाट निरुत्साहजनक प्रकृतिका पत्रहरू प्राप्त गरें। तिनीहरू पढ्दा मैले आत्माको त्यस्तो अवर्णनीय उदासी अनुभव गरें, जो मानसिक यातनासम्म पुग्यो, र जसले केही समयका लागि मेरा जीवन्त शक्तिहरूलाई मानो पक्षाघातग्रस्त तुल्यायो। तीन रातसम्म त मैले प्रायः बिलकुलै निद्रा लिन सकिँनँ। मेरा विचारहरू व्याकुल र अन्योलग्रस्त थिए। म बसेको सहानुभूतिशील परिवार र मेरा पतिबाट आफ्ना भावनाहरू मैले सकेसम्म लुकाएँ। बिहान र साँझको पारिवारिक भक्तिमा परिवारसँग एकताबद्ध हुँदै, र आफ्नो बोझ महान् भारवहनकर्तामाथि राख्न खोज्दै गर्दा, मेरो श्रम वा मानसिक बोझ के थियो भन्ने कुरा कसैले पनि जानेन। तर मेरा निवेदनहरू पीडाले मरोडिएको हृदयबाट निस्कन्थे, र मेरो शोकलाई वशमा राख्न नसकिएकाले मेरा प्रार्थनाहरू टुटेका र असम्बद्ध हुन्थे। रगत मेरो मस्तिष्कतर्फ तीव्रतापूर्वक दौडिन्थ्यो, जसले गर्दा म बारम्बार डगमगाउँथेँ र प्रायः लड्ने लाग्थेँ। विशेष गरी लेख्न प्रयास गरेपछि मेरो नाकबाट प्रायः रगत बग्थ्यो। म लेखनकार्य एकातिर राख्न बाध्य भएँ, तर अरूहरूका लागि मसित गवाहीहरू थिए, जुन म तिनीहरूलाई प्रस्तुत गर्न असमर्थ थिएँ भन्ने कुरा मैले बुझेकी हुँदा, ममाथि रहेको चिन्ता र जिम्मेवारीको बोझलाई हटाउन भने सकिँनँ।

“मैले फेरि अर्को एउटा पत्र प्राप्त गरें, जसले मलाई यो जानकारी दियो कि Health Institute सम्बन्धमा मलाई देखाइएको कुरा म लेखेर नसकुञ्जेल No. 11 को प्रकाशन स्थगित गर्नु नै उत्तम ठानिएको थियो, किनकि त्यस कार्यका जिम्मेवारहरू साधनको अत्यन्त अभावमा थिए र दाजुभाइहरूलाई प्रेरित गर्न मेरो गवाहीको प्रभाव उनीहरूलाई आवश्यक परेको थियो। त्यसपछि मैले Institute सम्बन्धमा मलाई देखाइएको कुराको एक अंश लेखें, तर मस्तिष्कतर्फ रगतको चाप बढेका कारण सम्पूर्ण विषय प्रस्तुत गर्न सकिँनँ। यदि मैले No. 12 यति लामो समयसम्म ढिलो हुनेछ भन्ने सोचेकी भएँ भने, कुनै पनि अवस्थामा No. 11 मा समाविष्ट गरिएको त्यस विषयको अंश पठाउने थिइँनँ। मैले केही दिन विश्राम गरेपछि फेरि मेरो लेखनकार्य आरम्भ गर्न सक्ँला भन्ने ठानेकी थिएँ। तर मेरो ठूलो शोकका साथ मैले पाएँ कि मेरो मस्तिष्कको अवस्था यस्तो थियो कि मेरो लागि लेख्न सम्भव नै थिएन। सामान्य वा व्यक्तिगत—जुनसुकै प्रकारका गवाहीहरू लेख्ने विचार त्यागियो, र म तिनीहरू लेख्न नसक्ने कारण निरन्तर व्यथामा थिएँ।”

“यस अवस्थाको परिस्थितिमा हामी ब्याटल क्रीकमा फर्कने र बाटाहरू हिलाम्मे तथा बिग्रिएको अवस्थामा रहेसम्म त्यहीं बसिरहने, अनि मैले त्यहाँ नम्बर 12 पूरा गर्ने निर्णय गरियो। मेरा पति ब्याटल क्रीकमा आफ्ना भाइहरूलाई भेट्न, उनीहरूसँग बोल्न, र परमेश्वरले उहाँका लागि गरिरहनुभएको काममा उनीहरूसँगै आनन्दित हुन अत्यन्त उत्सुक हुनुहुन्थ्यो। मैले मेरा लेखोटहरू समेटेँ, र हामी हाम्रो यात्रामा निस्कियौं। ...” Testimonies, volume 1, 576, 577.

अन्तिम दिनहरूमा, सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डलीको नेतृत्व, जसलाई बैटल क्रीक तथा त्यसले “राम्ररी चिनेका” व्यक्तिहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, क्याथोलिक जुलुसमा परिणत भयो। सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डलीको नेतृत्व क्याथोलिक जुलुसमा बदलियो। सपनामा तिनीहरू “दुई-दुई जना” आए—एकजनासँग नरकट, अर्कोसँग क्रूस थियो। तिनीहरूले घरको वरिपरि एउटा घेरा ताने र तीन पटक यसो घोषणा गरे, “यो घर निषिद्ध गरिएको छ। यसका सामानहरू जफत गरिनुपर्छ। यिनीहरूले हाम्रो पवित्र व्यवस्थाविरुद्ध बोलेका छन्।” “घर” भित्रका ती “सामानहरू” के हुन्, जसलाई बैटल क्रीकका क्याथोलिक अगुवाहरूले “जफत” गरे? क्याथोलिक मण्डलीको कुन “पवित्र व्यवस्था” विरुद्ध “बोलिएको” थियो?

अझ प्रत्यक्ष रूपमा प्रश्न यसरी हुन सक्छ, “इन्क्विजिसनमा क्याथोलिक धर्मको कुन आदेशले अगुवाइ गर्‍यो?” इन्क्विजिसन जेसुइटहरू इतिहासमा आउनुअघि डोमिनिकनहरूको आदेशबाट आरम्भ भएको थियो, तर एकपटक तिनीहरू संलग्न भएपछि क्रूरता र रक्तपातको पक्षसमर्थन गर्ने आदेश जेसुइटहरू नै बने।

“सम्पूर्ण ख्रीष्टियन जगत्भरि प्रोटेस्टेन्टवाद भयङ्कर शत्रुहरूद्वारा धम्क्याइएको थियो। सुधार आन्दोलनका प्रारम्भिक विजयहरू बितिसकेपछि, रोमले त्यसको विनाश सम्पन्न गर्ने आशामा नयाँ शक्तिहरूलाई आह्वान गर्‍यो। यही समयमा जेसुइटहरूको संघ स्थापना गरियो, जो पोपवादका सबै समर्थकहरूमध्ये सबैभन्दा क्रूर, सिद्धान्तविहीन र शक्तिशाली थिए। सांसारिक बन्धनहरू र मानवीय स्वार्थहरूबाट पृथक्, स्वाभाविक स्नेहका दाबीहरूका प्रति मृतवत्, तर्क र अन्तःकरणलाई पूर्णतः मौन पारेर, तिनीहरूले आफ्नो संघबाहेक अरू कुनै नियम, अरू कुनै बन्धन मान्दैनथे, र यसको शक्तिविस्तार गर्नुबाहेक अरू कुनै कर्तव्य जान्दैनथे। ख्रीष्टको सुसमाचारले आफ्ना अनुयायीहरूलाई सङ्कटको सामना गर्न र कष्ट सहन समर्थ बनाएको थियो, जसले तिनीहरूलाई चिसो, भोक, परिश्रम र दरिद्रताबाट विचलित नभई, यातना-यन्त्र, कारागार र दाहस्तम्भको सामनामा पनि सत्यको ध्वजा अटल राख्न सक्षम तुल्यायो। यी शक्तिहरूसँग लड्न, जेसुइटवादले आफ्ना अनुयायीहरूलाई यस्तो कट्टर उन्मादले प्रेरित गर्‍यो, जसले तिनीहरूलाई उस्तै जोखिमहरू सहन र सत्यको शक्तिको विरुद्धमा छलका सबै अस्त्रहरू प्रयोग गर्न सक्षम बनायो। तिनीहरूका निम्ति गर्न असम्भवजस्तो कुनै अपराध थिएन, आचरणमा उतार्न अत्यन्त नीच ठहरिने कुनै छल थिएन, धारण गर्न अत्यन्त कठिन पर्ने कुनै भेष थिएन। स्थायी दरिद्रता र नम्रताको व्रत लिएका भए तापनि, धन र शक्ति सुरक्षित गर्नु, प्रोटेस्टेन्टवादको पतनमा समर्पित हुनु, र पोपीय सर्वोच्चताको पुनर्स्थापना गर्नु नै तिनीहरूको सुनियोजित उद्देश्य थियो।”

“आफ्नो संघका सदस्यहरूका रूपमा प्रकट हुँदा, तिनीहरूले पवित्रताको वस्त्र धारण गर्थे, कारागारहरू र अस्पतालहरूमा जाँदै, बिरामी र दरिद्रहरूको सेवा गर्दै, संसारलाई त्यागेको दाबी गर्दै, र भलाइ गर्दै हिँड्नुहुने येशूको पवित्र नाम वहन गर्दै। तर यस निर्दोष बाह्य आवरणमुनि प्रायः अत्यन्त आपराधिक र घातक उद्देश्यहरू लुकेका हुन्थे। यस संघको एक मूलभूत सिद्धान्त यो थियो कि उद्देश्यले साधनलाई न्यायोचित ठहराउँछ। यस सिद्धान्तअनुसार, झूट, चोरी, झूटा शपथ, हत्या—यी सब केवल क्षमायोग्य मात्र नभई प्रशंसनीय पनि ठहरिन्थे, जब तिनीहरूले चर्चका हितहरूको सेवा गर्थे। विभिन्न भेषहरूमा जेसुइटहरूले राज्यका पदहरूमा प्रवेश गर्ने बाटो बनाए, राजाहरूका सल्लाहकार बन्ने उचाइसम्म चढे, र राष्ट्रहरूको नीतिलाई आकार दिए। तिनीहरू आफ्ना मालिकहरूमाथि जासूसी गर्न सेवकहरू बने। तिनीहरूले राजकुमारहरू र कुलीनहरूका पुत्रहरूका लागि महाविद्यालयहरू, र सामान्य जनताका लागि विद्यालयहरू स्थापना गरे; अनि प्रोटेस्टेन्ट आमाबाबुका सन्तानहरूलाई पोपवादी अनुष्ठानहरूको पालनतर्फ तानियो। रोमी उपासनाको सम्पूर्ण बाह्य वैभव र प्रदर्शनलाई मनलाई भ्रमित पार्न, र कल्पनाशक्तिलाई चकित तुल्याएर मोहित पार्न प्रयोग गरियो, र यसरी जुन स्वतन्त्रताका लागि पितृहरू परिश्रम गरेका र रगत बगाएका थिए, त्यो स्वतन्त्रता पुत्रहरूद्वारा विश्वासघात गरियो। जेसुइटहरूले आफूलाई युरोपभरि द्रुत रूपमा फैलाए, र जहाँजहाँ तिनीहरू गए, त्यहाँत्यहाँ पोपवादको पुनरुत्थान पछ्यायो।”

उनीहरूलाई अझ ठूलो शक्ति दिनका लागि, इन्क्विजिसनलाई पुनःस्थापना गर्ने एउटा पोपकीय आज्ञापत्र जारी गरियो। यद्यपि यसलाई, क्याथोलिक देशहरूमा समेत, जुन व्यापक घृणाका साथ हेरिन्थ्यो, त्यसका बाबजुद पनि यो भयावह न्यायाधिकरण पुनः पोपपन्थी शासकहरूद्वारा स्थापित गरियो, र यसका गुप्त कालकोठरीहरूमा दिनको उज्यालाले समेत सहन नसक्ने अत्याचारहरू फेरि दोहोरिए। धेरै देशहरूमा, राष्ट्रका सबैभन्दा उत्कृष्ट

सन्तानहरू—सबैभन्दा शुद्ध र उदात्त, सबैभन्दा बुद्धिमान् र उच्चशिक्षित, भक्तिपूर्ण र समर्पित पास्टरहरू, परिश्रमी र देशभक्त नागरिकहरू, प्रतिभाशाली विद्वान्हरू, कुशल कलाकारहरू, निपुण शिल्पीहरू—हजारौंमाथि हजारौं मारिए वा अन्य देशहरूमा भाग्न बाध्य पारिए।

“यिनै नै रोमले सुधारको ज्योति निभाउन, मानिसहरूबाट बाइबल फिर्ता लिन, र अन्धकार युगको अज्ञानता तथा अन्धविश्वास पुनर्स्थापित गर्न प्रयोगमा ल्याएको थियो। तर परमेश्वरको आशिषतथा ती महान् पुरुषहरूको परिश्रमद्वारा, जसलाई उहाँले लुथरको उत्तराधिकारी हुन उठाउनुभएको थियो, प्रोटेस्टेन्टवाद पराजित भएन। त्यसको शक्ति राजकुमारहरूको अनुग्रह वा शस्त्रबलप्रति ऋणी हुने थिएन। सबैभन्दा साना देशहरू, सबैभन्दा नम्र तथा सबैभन्दा कम शक्तिशाली राष्ट्रहरू, यसका दुर्ग बने। त्यो आफ्नै विनाशको षड्यन्त्र रचिरहेका शक्तिशाली शत्रुहरूको बीचमा रहेको सानो जेनेभा थियो; त्यो उत्तरी समुद्रका बालुवे तटहरूमा अवस्थित हल्यान्ड थियो, जसले त्यतिबेला राज्यहरूमध्ये सबैभन्दा महान् तथा समृद्ध स्पेनको अत्याचारविरुद्ध संघर्ष गरिरहेको थियो; त्यो कठोर, बाँझो स्वीडेन थियो, जसले सुधारका निम्ति विजयहरू हासिल गर्‍यो।” द ग्रेट कन्ट्रीभर्सि, 234, 235.

क्याथोलिक चर्चले आफ्ना मूर्तिपूजक परम्परा र रीतिरिवाजहरू परमेश्वरको वचनभन्दा माथि छन् भनी दाबी गर्दै मानिसहरूबाट बाइबल लुकाउन सक्ने सबै प्रयास गर्‍यो। लाओदिकीय अद्वेन्टवादका नेताहरूले एलेन ह्वाइटका लेखनहरूका विषयमा असहमत जनाउनेहरूलाई अदालतमा लैजानेछैनन्, तर ब्याटल क्रीकका नेताहरू हुन् भनी दाबी गर्ने क्याथोलिकहरू त्यसो गर्नेछन्। क्याथोलिकवादको पशुको सारतत्त्व नै धार्मिक उद्देश्यहरू पूरा गर्न लौकिक शक्तिको प्रयोग गर्नु हो। जब अद्वेन्टवादले आफ्ना संस्थाहरूको व्यवस्थापन गर्न कानुनी लौकिक शक्तिको खोजी गर्‍यो, तब तिनीहरूको “पवित्र व्यवस्था” का फलहरू देखिन थाले।

स्पेनी इन्क्विजिसनका auto-da-fé (आस्थाको कार्य) समारोहहरूको सन्दर्भमा, नर्कट र क्रूस ख्रीष्टको क्रूसारोपणसँग सम्बन्धित प्रतीकात्मक तत्त्वका रूपमा देखा पर्छन्। नर्कटले ती काँडाको मुकुट पहिराइँदाका बेला येशूको हातमा राखिएको उपहासात्मक राजदण्डलाई जनाउँछ, जसलाई रोमी सिपाहीहरूले उहाँलाई प्रहार गर्न प्रयोग गरेका थिए; यसले उपहास, पीडा, र तिरस्कारको प्रतीकत्व गर्दछ।

अटो-दा-फे जुलुसहरूमा क्रूसलाई विशेष रूपमा प्रमुख स्थान दिइन्थ्यो। हरियो क्रूस (प्रायः कालो क्रेपले आवृत गरिएको) इन्क्विजिसनको प्रतीकका रूपमा प्रयोग गरिन्थ्यो; यसलाई अघिल्लो दिन छुट्टै पूर्वतयारी जुलुसमा बोकिन्थ्यो र समारोहको क्रममा प्रदर्शन गरिन्थ्यो। यसले न्यायाधिकरणको अधिकारको प्रतीकत्व गर्थ्यो।

सम्पत्तिको जफत भन्नाले दोषी ठहर गरिएको व्यक्तिको सम्पत्तिको कब्जा (अधिग्रहण वा जफत) लाई जनाउँछ, जुन न्यायाधिकरणको खर्च जुटाउन र विधर्मलाई दण्ड दिन प्रयोग गरिने, इन्क्विजिसनको एक सामान्य दण्ड थियो। यो कुरा अटो-द-फे का सजायसम्बन्धी घोषणाहरूमा सार्वजनिक रूपमा घोषणा गरिन्थ्यो, जसले सार्वजनिक अपमान र निवारक प्रभावलाई विशेष रूपमा जोड दिन्थ्यो।

एलेन जी. ह्वाइटका लेखहरूले स्पष्ट र निर्णायक रूपमा त्यस्तो नेतृत्वको निन्दा गर्दछन्, जसले दाखबारीको गाउँदै गरेको गीतलाई मौन पार्ने प्रयासमा उनका लेखहरूलाई निषिद्ध ठहराउनेछ; तर यो उनीहरूले आइतबारको व्यवस्थामा आफ्ना चरित्रहरूलाई खुल्लमखुल्ला प्रकट गर्नु ठीक अधिको, अशुद्ध व्यवस्थाको अन्तिम कार्य हो। एउटा “Catholic procession” सूर्यलाई दण्डवत् गर्ने २५ प्राचीन पुरुषहरूसँग मिल्दोजुल्दो ठहरिन्छ। निम्नलिखित चार अनुच्छेदहरूमा, पहिलो अनुच्छेदले “last days” मा रहेका “professed people of God” लाई प्रस्तुत गर्दछ। उक्त अंशले स्पष्ट रूपमा सिकाउँछ कि अन्तिम दिनहरूमा, सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट सेवकहरूले “churches and in large gatherings in the open air” मा “urge upon the people the necessity of keeping the first day of the week.”

“यी अन्तिम दिनहरूमा प्रभुको आफ्ना नामधारी जनहरूसित एउटा विवाद छ। यस विवादमा जिम्मेवारीपूर्ण पदहरूमा रहेका मानिसहरूले नहेर्नुहुने अपनाएको मार्गको ठीक विपरीत मार्ग अवलम्बन गर्नेछन्। उनीहरूले

आफैले मात्र सबथलाई बेवास्ता र तिरस्कार गर्नेछैनन्, तर चलन र परम्पराको फोहोरमुनि गाडेर अरूहरूबाट पनि यसलाई लुकाइराख्न प्रयत्न गर्नेछन्। मण्डलीहरूमा र खुला आकाशमुनि हुने ठूला सभाहरूमा सेवकहरूले मानिसहरूमाथि हप्ताको पहिलो दिन मानिराख्नुपर्ने आवश्यकतालाई जोड दिनेछन्। समुद्र र स्थलमा विपत्तिहरू छन्; र यी विपत्तिहरू बढ्दै जानेछन्, एउटा विपत्तिपछि अर्को विपत्ति छिट्टै आइपुग्नेछ; अनि विवेकशील सबथ-पालकहरूको त्यो सानो समूहलाई आइतबारको अवहेलना गरेको कारणले संसारमाथि परमेश्वरको क्रोध ल्याइरहेका व्यक्तिहरूका रूपमा आँल्याइनेछ।”

यसले स्पष्ट रूपमा सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्टहरूलाई “परमेश्वरका दाबी गर्ने जनहरू” भनेर चिन्हित गर्दछ, जसले आइतबार पालनलाई प्रोत्साहन गर्नेछन्, र तिनीहरूले “अन्तरात्माप्रति इमानदार सब्बाथ-पालकहरूको सानो समूह” लाई पनि “आँल्याउनेछन्।” अर्को अनुच्छेदमा उनी विगतका युगहरूको सतावट पुनः दोहोरिनेछ भन्ने कुरामा जोड दिन्छिन्। अघिल्लो अनुच्छेद उनको यस कथनमा समाप्त भएको थियो, जहाँ उनले “परमेश्वरका दाबी गर्ने जनहरू” लाई उनी भन्छिन् “अन्तरात्माप्रति इमानदार सब्बाथ-पालकहरू” को विपरीत रूपमा चिन्हित गरेकी थिइन्। त्यसपछि उनी विगतका इतिहासहरू प्रस्तुत गर्छिन्, र ती इतिहासहरू अन्तिम दिनहरूमा दोहोरिनेछन् भनी चेतावनी दिन्छिन्। उनी अत्यन्त स्पष्ट छिन्।

“शैतानले यो असत्यलाई जोड दिँदै संसारलाई बन्दी बनाउन खोज्दछ। मानिसहरूलाई भ्रमहरू स्वीकार गर्न बाध्य तुल्याउनु नै उसको योजना हो। सबै झूटा धर्महरूको प्रचार-प्रसारमा उसले सक्रिय भाग लिन्छ, र भ्रान्त सिद्धान्तहरू लागू गराउनका लागि आफ्नो प्रयत्नमा ऊ कुनै पनि कुरामा रोकिनेछैन। धार्मिक उत्साहको आवरणमुनि, उसको आत्माबाट प्रभावित मानिसहरूले आफ्ना सहमानवहरूका लागि अत्यन्त क्रूर यातनाहरू आविष्कार गरेका छन्, र तिनीहरूमाथि सबैभन्दा भयावह कष्टहरू थोपरेका छन्। शैतान र उसका कार्यकर्ताहरूमा अहिले पनि उही आत्मा विद्यमान छ; र विगतको इतिहास हाम्रो दिनमा फेरि दोहोरिनेछ।”

“त्यहाँ यस्ता मानिसहरू छन्, जसले दुष्टता पूरा गर्ने हेतुले आफ्ना मन र इच्छाशक्तिलाई त्यसैमा स्थिर गरेका छन्; आफ्नो हृदयका अन्धकारमय गहिराइहरूमा उनीहरूले कुन-कुन अपराध गर्ने हुन् भनी निश्चय गरिसकेका छन्। यी मानिसहरू आत्म-प्रवञ्चनामा परेका छन्। उनीहरूले परमेश्वरको धार्मिकताको महान् नियमलाई अस्वीकार गरेका छन्, र त्यसको स्थानमा आफ्नै एउटा मापदण्ड खडा गरेका छन्; अनि आफूलाई यही मापदण्डसँग तुलना गरेर उनीहरू आफूलाई पवित्र ठहराउँछन्। प्रभुले उनीहरूलाई आफ्नो हृदयमा जे छ, त्यो प्रकट गर्न, र आफूलाई नियन्त्रण गर्ने स्वामीको आत्मालाई कर्मद्वारा अभिव्यक्त गर्न अनुमति दिनुहुनेछ। उहाँले उनीहरूलाई आफ्नो व्यवस्थाका मागहरूप्रति निष्ठावान् रहनेहरूप्रति गर्ने व्यवहारद्वारा आफ्नो व्यवस्थाप्रतिको घृणा प्रकट गर्न दिनुहुनेछ। ख्रीष्टलाई क्रूसमा चढाउने भीडलाई उक्साएको धार्मिक उन्मादकै त्यही आत्माद्वारा उनीहरू प्रेरित हुनेछन्; मण्डली र राज्य उही भ्रष्ट सामञ्जस्यमा एकताबद्ध हुनेछन्।”

“आजको मण्डलीले प्राचीन यहूदीहरूको पदचिन्ह पछ्याएकी छ, जसले आफ्नै परम्पराका खातिर परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई पन्छाए। उसले व्यवस्था परिवर्तन गरेकी छ, अनन्त करार तोडेकी छ, र अहिले पनि, त्यसैबेला जस्तै, घमण्ड, अविश्वास, र अधार्मिकता त्यसका परिणाम हुन्। उसको वास्तविक अवस्था मोशाको गीतका यी शब्दहरूमा प्रकट गरिएको छ: ‘तिनीहरूले आफैलाई भ्रष्ट पारेका छन्, तिनीहरूको दाग उहाँका सन्तानहरूको दागजस्तो छैन; तिनीहरू एक टेढो र कुटिल पुस्ता हुन्। हे मूर्ख र अविवेकी मानिसहरू हो, के तिमीहरू यसरी नै परमप्रभुलाई प्रतिफल दिन्छौ? के उहाँ तिम्रा पिता हुनुहुन्न, जसले तिमीलाई किन्नुभयो? के उहाँले तिमीलाई बनाउनुभएन, र तिमीलाई स्थिर तुल्याउनुभएन?’” Review and Herald, March 18, 1884.

भविष्यवाणीको आत्मामा परमेश्वरका विश्वासीहरूका अन्तिम-दिनका सतावटलाई चिन्ने खण्डमाथि खण्ड पाइन्छ; र उनले पहिचान गरिरहेकी “आजको मण्डली” सामान्य रूपमा सम्पूर्ण ख्रीष्टियनता होइन, तर त्यो मण्डली हो जसलाई उनले बारम्बार यहूदी मण्डलीद्वारा प्रतिरूपित भएको भनी चिनाएकी छिन्। उनका लेखनमा रहेका ती स्पष्ट खण्डहरू नै सिस्टर ह्वाइटका लेखहरूमाथि प्रतिबन्ध लगाउने प्रयास गर्न सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट मण्डलीलाई प्रेरित गर्ने कारण हुन्, जसलाई उनको सपनाले अत्यन्त उपयुक्त रूपमा पहिचान गर्दछ। उनका लेखहरूमाथि गरिएका तिनका

कार्यहरू, जो स्पष्टतः उनको घरका ती सम्पत्तिहरू थिए जसलाई क्याथोलिकताको एक पवित्र व्यवस्थामा परिणत भएका ब्याटल क्रीकका अगुवाहरूले निषेध गर्नुपर्ने थियो। उनका लेखहरूमाथिको तिनको आक्रमण यर्मियाका लेखहरूमाथिको आक्रमणद्वारा पनि प्रतिरूपित गरिएको छ। एलेन ह्वाइटको सपना यर्मियाका लेखहरू जलाइएका कुराको दोस्रो साक्षी हो।

लाओडिसियाली एडभेन्टवादको तेस्रो पुस्तामा सम्झौता प्रमुख विषय थियो। तेस्रो पुस्ता पर्गामोसको मण्डलीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। सन् १९१९ मा W. W. Prescott को The Doctrine of Christ शीर्षकको पुस्तकको प्रकाशनबाट सुरु भएर सन् १९५७ मा Questions on Doctrine को प्रकाशनसम्म पुग्ने अवधि, एउटा अल्फा प्रकाशनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको र एउटा ओमेगा प्रकाशनद्वारा समाप्त हुने संक्रमणकाललाई चिह्नित गर्दछ। पहिलो पुस्तकले W. W. Prescott द्वारा यहूदाको गोत्रका सिंहको अस्वीकारलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो, ख्रीष्टसम्बन्धी धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्ट दृष्टिकोणका पक्षमा। Prescott को पुस्तक, उचित रूपमा The Doctrine of Christ नाम दिइएको, मिलेराइट भविष्यवाणीसम्बन्धी सन्देशलाई खोक्रो बनायो, र क्याथोलिकवाद तथा धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादले आराधना गर्ने येशूको रिक्त परिभाषा मात्र बाँकी राख्यो। त्यस पुस्ताको अन्तिम पुस्तकले यस्तो पवित्रीकरण र धर्मी ठहराइलाई परिभाषित गर्दछ, जसले परमेश्वरको व्यवस्था, उहाँको न्याय र दयालाई नष्ट गर्दछ। प्राचीन इसाएललाई परमेश्वरको व्यवस्थाको भण्डारपाल हुने जिम्मेवारी दिइएको थियो, र एडभेन्टवाद केवल परमेश्वरको व्यवस्था मात्र होइन, उहाँको भविष्यवाणीपूर्ण वचनको पनि भण्डारपाल हुनुपर्ने थियो। सन् १९१९ मा परमेश्वरको भविष्यवाणीपूर्ण वचनको प्रतिरक्षालाई अस्वीकार गर्ने एउटा पुस्तक प्रकाशित भयो, जसले लाओडिसियाली एडभेन्टवादको तेस्रो पुस्ताको आरम्भलाई चिह्नित गर्‍यो, र त्यो यस्तो पुस्तकमा समाप्त भयो जसले परमेश्वरको व्यवस्थालाई अस्वीकार गर्दछ।

“यदि तपाईंले हृदयको हठमा लिप्त भइरहनुभयो, र घमण्ड तथा आत्म-धार्मिकताका कारण आफ्ना दोषहरू स्वीकार गर्नुभएन भने, तपाईं शैतानका परीक्षाहरूको अधीनमा छोडिनुहुनेछ। यदि प्रभुले तपाईंका त्रुटिहरू प्रकट गर्नुहुँदा तपाईंले न त पश्चात्ताप गर्नुभयो न त स्वीकारोक्ति गर्नुभयो भने, उहाँको व्यवस्थाले तपाईंलाई फेरि फेरि त्यही भूमिमा ल्याउनेछ। तपाईंलाई उस्तै प्रकृतिका भूलहरू गर्न छोडिनेछ, तपाईं निरन्तर बुद्धिको अभावमा रहनेछौं, र पापलाई धार्मिकता, अनि धार्मिकतालाई पाप भन्नुहुनेछ। यी अन्तिम दिनहरूमा प्रबल हुने बहुविध छलहरूले तपाईंलाई चारैतिरबाट घेर्नेछन्, र तपाईंले अगुवाहरू बदल्नुहुनेछ, तर तपाईंले त्यसो गर्नुभएको छ भन्ने कुरा जान्नुहुनेछैन।” Review and Herald, December 16, 1890.

पर्गामस, तेस्रो मण्डली, चौथो युग अर्थात् पापीय मण्डली थुआतीरातर्फ डोच्याइयो, जब ती पच्चीस जना मानिसहरूले थुआतीराको अधिकारको प्रतीकसमक्ष नतमस्तक भए।

“नागरिक शासनमा मतदान गर्न वा पद धारण गर्न केवल मण्डलीका सदस्यहरूलाई मात्र अनुमति दिने प्रारम्भिक उपनिवेशीहरूले अपनाएको नियमले अत्यन्त घातक परिणामहरू उत्पन्न गर्‍यो। राज्यको शुद्धता जोगाइराख्ने उपायका रूपमा यो व्यवस्था स्वीकार गरिएको थियो, तर यसको परिणाम मण्डलीको भ्रष्टतामा भयो। मतदानाधिकार र पदधारणका लागि धर्मको सार्वजनिक स्वीकारोक्ति शर्त बनाइएकाले, धेरै जना, केवल सांसारिक नीतिका अभिप्रेरणाले सञ्चालित भई, हृदयको परिवर्तन बिना नै मण्डलीसँग आबद्ध भए। यसरी मण्डलीहरू पर्याप्त मात्रामा अपरिवर्तित व्यक्तिहरूद्वारा बने; र सेवकाइमा समेत त्यस्ता मानिसहरू थिए, जसले केवल सिद्धान्तगत त्रुटिहरू मात्र होइन, तर पवित्र आत्माको नवीकरणकारी शक्तिबाट पनि अनभिज्ञ थिए। यसरी फेरि एकपटक, कन्स्टान्टिनका दिनदेखि वर्तमानसम्म मण्डलीको इतिहासमा बारम्बार देखिएको त्यो दुष्परिणाम प्रमाणित भयो—राज्यको सहायताद्वारा मण्डलीलाई उन्नत गर्ने प्रयास गर्नु, ‘मेरो राज्य यस संसारको होइन’ भनी घोषणा गर्नुहुने उहाँको सुसमाचारको समर्थनका लागि लौकिक शक्तिलाई आह्वान गर्नु। यूहन्ना १८:३६। मण्डली र राज्यको मिलन, त्यो स्तर जतिसुकै अल्प किन नहोस्, यसले संसारलाई मण्डलीको नजिक ल्याएझैं देखिन सक्छ, तर वास्तवमा यसले मण्डलीलाई संसारको अझ नजिक ल्याउँछ।” The Great Controversy, 297.

“राज्यसँग मण्डलीको एकता, चाहे त्यो कति नै अल्प स्तरको किन नहोस्, यसले संसारलाई मण्डलीको नजिक ल्याएको जस्तो देखिए पनि, वास्तवमा यसले मण्डलीलाई नै संसारको नजिक ल्याउँछ।” मे १८, १९७७ मा, बर्ट बी. बीच (मण्डलीको Northern Europe-West Africa Division का एक निर्देशक तथा अन्तर-मण्डलीय सम्बन्धहरूमा संलग्न) ले रोममा आयोजित एक सामूहिक भेटघाटका अवसरमा ख्रीष्टविरोधी पोप पल छैटौँलाई सुनले ढाकिएको एक पदक प्रस्तुत गरे। यो World Confessional Families का सचिवहरूको सम्मेलनको एक बैठकको अंश थियो। उक्त घटनाको समाचार Adventist Review (August 11, 1977) मा प्रकाशित भएको थियो, र Religious News Service ले यसलाई कुनै आधिकारिक SDA प्रतिनिधिले कुनै Pontiff सँग भेट गरेको पहिलो अवसरको रूपमा उल्लेख गरेको थियो।

“धर्मशास्त्रबाट केही घटाउने वा त्यसमा केही थप्नेहरूमाथि प्रभुले श्राप उच्चारण गर्नुभएको छ। महान् ‘म हुँ’ ले विश्वास र सिद्धान्तको मापदण्ड के हुनेछ भन्ने निर्णय गर्नुभएको छ, र उहाँले बाइबललाई घर-घरको पुस्तक बनोस् भनी अभिप्राय गर्नुभएको छ। परमेश्वरको वचनमा अटल रहने मण्डली रोमबाट असमाधेय रूपमा पृथक् रहन्छ। प्रोटेस्टेन्टहरू एक समय यस महान् धर्मत्यागी मण्डलीबाट यसरी पृथक् थिए, तर तिनीहरू उसतर्फ अझ नजिक पुगेका छन्, र अझै पनि रोमी मण्डलीसँग मेलमिलापको बाटोमै छन्। रोम कहिल्यै परिवर्तन हुँदैन। उसका सिद्धान्तहरू अलिकति पनि परिवर्तित भएका छैनन्। उसले आफू र प्रोटेस्टेन्टहरूबीचको भंगालोलाई कम गरेकी छैन; सम्पूर्ण अग्रसरता तिनीहरूले नै गरेका छन्। तर यसले आजको प्रोटेस्टेन्टवादबारे के प्रमाणित गर्दछ? मानिसहरूलाई अविश्वासतर्फ नजिक ल्याउने कुरा बाइबलको सत्यको अस्वीकार हो। आफू र पोपतन्त्रबीचको दूरी घटाउने मण्डली पतनतर्फ फर्किएको मण्डली हो।”

“लुथर, क्रान्मर, रिड्ली, हूपर, र सत्यको खातिर सहिद भएका हजारौँ महान् पुरुषहरूजस्ता आत्माहरू नै साँचो प्रोटेस्टान्टहरू हुन्। उनीहरू सत्यका विश्वासी चौकीदारहरूको रूपमा उभिए, यसो घोषणा गर्दै कि प्रोटेस्टान्टवाद रोमनवादसँग एकतामा बाँधिन असमर्थ छ, तर पोपसत्ताका सिद्धान्तहरूबाट पूर्व र पश्चिमजत्तिकै टाढा पृथक् रहनुपर्छ। सत्यका यस्ता पक्षसमर्थकहरू ‘पापको मानिस’ सँग त्यत्तिकै मेल खान सक्दैनथे, जत्तिकै ख्रीष्ट र उहाँका प्रेरितहरू सक्दैनथे। अघिल्ला युगहरूमा धर्मीहरूले रोमसँग सम्बन्ध गाँस्न असम्भव छ भन्ने अनुभूति गरे, र यद्यपि यस भ्रमपूर्ण व्यवस्थाप्रतिको उनीहरूको विरोध सम्पत्ति र जीवनको जोखिममा कायम राखिएको थियो, तैपनि आफ्नो पृथक्ता कायम राख्ने साहस उनीहरूमा थियो, र उनीहरू सत्यका लागि वीरतापूर्वक संघर्षरत रहे। बाइबलको सत्य उनीहरूका लागि धन, मान, वा जीवनभन्दा पनि प्रिय थियो। अन्धविश्वास र झूटो कुतर्कको थुप्रोमुनि सत्य गाडिएको देख्न उनीहरू सहन सक्दैनथे। उनीहरूले आफ्ना हातमा परमेश्वरको वचन लिए, र जनताका सामु सत्यको ध्वज उठाए, बाइबलको लगनशील खोजीमार्फत परमेश्वरले उनीहरूलाई प्रकट गर्नुभएको कुरा निर्भीकतापूर्वक घोषणा गरे। परमेश्वरप्रतिको आफ्नो निष्ठाका कारण उनीहरूले अत्यन्त क्रूर मृत्यु भोगे, तर आफ्नो रगतद्वारा उनीहरूले हाम्रा लागि त्यस्ता स्वतन्त्रता र विशेषाधिकारहरू किनिदिए, जसलाई प्रोटेस्टान्ट भएको दाबी गर्ने धेरैले सजिलै दुष्टताको शक्तिलाई सुम्पिरहेका छन्। तर के हामी यी यति महँगो मूल्य तिरेर प्राप्त गरिएका विशेषाधिकारहरू सुम्पिदिनेछौँ? के हामी स्वर्गका परमेश्वरलाई अपमान अर्पण गर्नेछौँ, र उहाँले हामीलाई रोमी जुवाबाट स्वतन्त्र गरिसक्नुभएपछि, फेरि आफैलाई यस ख्रीष्टविरोधी शक्तिको दासत्वमा राख्नेछौँ? के हामी आफ्नो धार्मिक स्वतन्त्रता, आफ्नै अन्तःकरणको आदेशअनुसार परमेश्वरको आराधना गर्ने आफ्नो अधिकार, त्यागपत्रमा हस्ताक्षर गरेर आफ्नो पतनशीलता प्रमाणित गर्नेछौँ?”

“लुथरको स्वर, जो पहाडहरू र उपत्यकाहरूमा प्रतिध्वनित भयो, जसले युरोपलाई भूकम्पले झैँ हल्लायो, त्यसले येशूका महान् प्रेरितहरूको एक सेना बोलाएर उभ्यायो, र तिनीहरूले प्रतिपादन गरेको सत्यलाई न त दाउराका थुप्राहरूले, न यातनाहरूले, न कारागारहरूले, न मृत्युले नै मौन तुल्याउन सक्थे; र अझै पनि शहीदहरूको त्यस महान् सेनाका स्वरहरूले हामीलाई बताइरहेका छन् कि रोमी शक्ति अन्तिम दिनहरूमा भविष्यवाणी गरिएको धर्मत्याग हो, त्यो अधर्मको रहस्य हो, जसले पावलले आफ्नो समयमै क्रियाशील हुन थालेको देखेका थिए। रोमन क्याथोलिक धर्म तीव्रगतिमा आफ्नो प्रभाव विस्तार गरिरहेको छ। पोपवाद बढ्दो छ, र जसले सत्य सुन्नबाट आफ्ना कान फर्काएका छन्, तिनीहरू त्यसका भ्रमपूर्ण कपोलकल्पित कथाहरू सुनिरहेका छन्। पोपीय प्रार्थनालयहरू, पोपीय महाविद्यालयहरू, ननबासहरू, र मठहरू बढिरहेका छन्, र प्रोटेस्टेन्ट संसार निदाएको

जस्तो देखिन्छ। प्रोटेस्टेन्टहरूले त्यो विभेदको चिन्ह गुमाउँदैछन्, जसले तिनीहरूलाई संसारबाट भिन्न बनाएको थियो, र तिनीहरू आफूहरू र रोमी शक्तिबीचको दूरी घटाउँदैछन्। तिनीहरूले सत्य सुन्नबाट आफ्ना कान फर्काएका छन्; परमेश्वरले तिनीहरूको मार्गमा छर्नुभएको ज्योति ग्रहण गर्न तिनीहरू अनिच्छुक भएका छन्, र यसकारण तिनीहरू अन्धकारमा जाँदैछन्। रोमनवादीहरू र तिनीहरूसँग संलग्न हुनेहरूको तर्फबाट विगतको क्रूर सतावट फेरि पुनर्जीवित हुनेछ भन्ने विचारलाई तिनीहरू तिरस्कारका साथ बोल्छन्। तिनीहरू यस तथ्यलाई स्वीकार गर्दैनन् कि परमेश्वरको वचनले यस्ता पुनरुत्थानको पूर्ण भविष्यवाणी गरेको छ, र अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरूले सतावट भोग्नेछन् भन्ने कुरा मात्र तयार हुँदैनन्, यद्यपि बाइबल यसो भन्छ, 'अजिङ्गर स्त्रीमाथि क्रोधित भयो, र परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्ने र येशू ख्रीष्टको साक्षी राख्ने उनका सन्तानको बाँकी भागसँग युद्ध गर्न गयो।'"

"पोपवाद मानव स्वभावको धर्म हो, र मानवजातिको ठूलो समूहले यस्तो सिद्धान्तलाई प्रेम गर्दछ, जसले तिनीहरूलाई पाप गर्न अनुमति दिन्छ, र तैपनि त्यसका परिणामहरूबाट मुक्त गरिदिन्छ। मानिसहरूलाई कुनै न कुनै प्रकारको धर्म चाहिन्छ, र मानवीय उपायबाट निर्मित तर दैवी अधिकारको दाबी गर्ने यो धर्म, शारीरिक मनलाई अनुकूल हुन्छ। आफूलाई बुद्धिमान् र समझदार ठान्ने मानिसहरू धार्मिकताको मापदण्ड, अर्थात् दस आज्ञाहरूबाट घमण्डपूर्वक टाढा हट्छन्, र परमेश्वरका मार्गहरूको खोजी गर्नु आफ्नो प्रतिष्ठासँग मेल खान्छ भन्ने ठान्दैनन्। त्यसकारण तिनीहरू झूटा मार्गहरूमा, निषिद्ध पथहरूमा प्रवेश गर्छन्, र येशू ख्रीष्टको नमूनाअनुसार होइन, तर पोपको नमूनाअनुसार आत्मनिर्भर, आत्म-फुलिएका बन्छन्। तिनीहरूलाई यस्तो धार्मिक रूप चाहिन्छ, जसमा आत्मिकताको र आत्म-इन्कारको सबैभन्दा कम माग होस्, र जब असंस्कारित मानवीय बुद्धिले तिनीहरूलाई पोपवादप्रति घृणा गर्न डोर्छाउँदैन, तब तिनीहरू स्वाभाविक रूपमा त्यसका प्रबन्धहरू र सिद्धान्तहरूतर्फ आकर्षित हुन्छन्। तिनीहरू प्रभुका मार्गहरूमा हिँड्न चाहँदैनन्। परमेश्वरलाई प्रार्थनापूर्वक र नम्रतापूर्वक, उहाँको वचनको बुद्धिसम्पन्न ज्ञानसहित खोज्नका लागि तिनीहरू आफूलाई अत्यन्तै धेरै प्रबुद्ध ठान्छन्। प्रभुका मार्गहरू जान्न इच्छा नगर्ने भएकाले, तिनीहरूको मन भ्रमहरूका लागि पूर्ण रूपमा खुला हुन्छ, झूटलाई स्वीकार गर्न र विश्वास गर्न सर्वथा तयार हुन्छ। तिनीहरू सबैभन्दा अतार्किक, सबैभन्दा असंगत असत्यहरूलाई नै सत्यको रूपमा आफ्नो सामु प्रस्तुत गरियोस् भन्ने कुरामा पनि सहमत हुन्छन्।"

"शैतानको छलको उत्कृष्ट कृति पोपवाद हो; र यद्यपि यो प्रमाणित भइसकेको छ कि ठूलो बौद्धिक अन्धकारको एक युग रोमनवादका लागि अनुकूल थियो, त्यस्तै गरी यो पनि प्रमाणित हुनेछ कि ठूलो बौद्धिक प्रकाशको एक युग पनि त्यसको शक्तिका लागि अनुकूल छ; किनकि मानिसहरूका मन आफ्नै श्रेष्ठतामै केन्द्रित हुन्छन्, र तिनीहरू परमेश्वरलाई आफ्नो ज्ञानमा राखिरहन रुचाउँदैनन्। रोमले अचूकताको दाबी गर्छ, र प्रोटेस्टेन्टहरू पनि त्यही मार्गमा लागिरहेका छन्। तिनीहरू सत्यको खोजी गर्न र प्रकाशबाट अझ ठूलो प्रकाशतर्फ अघि बढ्न चाहँदैनन्। तिनीहरू पूर्वाग्रहको पर्खालभित्र आफूलाई घेर्छन्, र ठगिन तथा अरूलाई ठग्न इच्छुक देखिन्छन्।"

"तर यद्यपि मण्डलीहरूको मनोवृत्ति निरुत्साहजनक छ, तथापि हतोत्साहित हुनु पर्ने कुनै आवश्यकता छैन; किनकि परमेश्वरका एक जना प्रजा छन्, जसले उहाँको सत्यप्रतिको आफ्नो निष्ठालाई अक्षुण्ण राख्नेछन्, जसले बाइबललाई, र केवल बाइबललाई, आफ्नो विश्वास र सिद्धान्तको नियम बनाउनेछन्, जसले मानदण्डलाई उच्च उठाउनेछन्, र त्यस पताकालाई उँचो समातिराख्नेछन्, जसमा यो लेखिएको छ, "परमेश्वरका आज्ञाहरू र येशूको विश्वास।" उनीहरूले शुद्ध सुसमाचारलाई मूल्यवान् ठान्नेछन्, र बाइबललाई आफ्नो विश्वास र सिद्धान्तको आधार बनाउनेछन्।"

"यस्तो समयका लागि, जब मानिसहरूले सेनाहरूका परमप्रभुको व्यवस्थालाई त्याग्दैछन्, दाऊदको प्रार्थना उपयुक्त छ,—'हे परमप्रभु, तपाईंले कार्य गर्ने समय भएको छ; किनकि तिनीहरूले तपाईंको व्यवस्थालाई रद्द तुल्याएका छन्।' हामी त्यस्तो समयतर्फ आइरहेका छौं जब परमेश्वरको व्यवस्थामाथि प्रायः सर्वव्यापी तिरस्कार थोपारिनेछ, र परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्ने उहाँका जनहरू कठोर परीक्षामा पारिनेछन्; तर के अरूहरूले त्यसका बाध्यकारी दाबीहरू नदेखेकाले र नबुझेका कारण तिनीहरूले यहीवाको व्यवस्थाप्रतिको आफ्नो आदर गुमाउनेछन्? दाऊदले झैं, परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्ने जनहरूले, मानिसहरूले उहाँको व्यवस्थालाई जति

त्यागछन् र त्यसमाथि अनादर र अवहेलना जति थोपर्छन्, त्यही अनुपातमा परमेश्वरको व्यवस्थाको आदर गरून्।”
Signs of the Times, February 19, 1894.

लाओदिकियाई सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डलीका एक अगुवाद्वारा ख्रीष्टविरोधीलाई सुनौलो पदक प्रदान गरिनुभन्दा दुई वर्षअघि, सन् १९७५ मा, सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डलीविरुद्ध एक मुद्दा दायर गरियो; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Case No. C-74-2025 CBR in the U.S. District Court for the Northern District of California), जहाँ समान रोजगारी अवसर आयोगले मण्डलीको प्रकाशनगृहविरुद्ध दुई महिला कर्मचारीहरूको तर्फबाट—Merikay Silver (जो मुद्दा दायर हुँदासम्म सेवा छोडिसकेकी पूर्व सम्पादक थिइन) र Lorna Tobler—पारशिर्माक र सुविधाहरूमा लैङ्गिक आधारमा गरिएको भेदभावको आरोप लगाउँदै मुद्दा दायर गर्‍यो। मण्डलीले आफ्ना प्रथाहरूको पक्षसमर्थन आंशिक रूपमा धार्मिक छुटहरूको आह्वान गर्दै र आफ्नो शासन-संरचनाबारे चर्चा गर्दै गर्‍यो।

फेब्रुअरी ६, १९७६ मितिको एक शपथपत्रमा (अदालतमा पेश गरिएको प्रतिरक्षा-निवेदनको एक अंश), नील सी. विल्सन (त्यतिबेला चर्चको उत्तर अमेरिकी डिभिजनका अध्यक्ष, र पछि १९७९-१९९० सम्म जनरल कन्फरेन्सका अध्यक्ष) ले रोमन क्याथोलिकवादसम्बन्धी चर्चका ऐतिहासिक दृष्टिकोणबारे चर्चा गरे। उक्त वक्तव्य चर्चलाई पोप-प्रणालीसँग मिल्दोजुल्दो “पदानुक्रम” भएको रूपमा चित्रित गर्ने दाबीहरूको प्रतिवाद गर्ने सन्दर्भमा गरिएको थियो। सान्दर्भिक पूर्ण उद्धरण यस प्रकार छ: “यद्यपि यो सत्य हो कि सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चको इतिहासमा एक समय यस्तो थियो जब यस सम्प्रदायले स्पष्ट रूपमा रोमन क्याथोलिक-विरोधी दृष्टिकोण अपनाएको थियो, र ‘पदानुक्रम’ भन्ने शब्द पोपसम्बन्धी चर्च-शासनको स्वरूपलाई जनाउन अवमाननापूर्ण अर्थमा प्रयोग गरिएको थियो, तथापि चर्चको तर्फबाट रहेको त्यो मनोवृत्ति यस शताब्दीको प्रारम्भिक भागमा र अघिल्लो शताब्दीको उत्तरार्धमा रूढिवादी प्रोटेस्टेन्ट सम्प्रदायहरूमा व्यापक रूपमा पाइने पोपवाद-विरोधको एउटा अभिव्यक्तिबाहेक अरु केही थिएन, र सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चको हकमा अब त्यो इतिहासको रद्दीको थुप्रोमा फालिएको छ।”

यसले प्रकाशको पुस्तकमा पापसीलाई ‘पशु’ वा ख्रीष्टविरोधीका रूपमा चित्रे मण्डलीको परम्परागत भविष्यवाणीसम्बन्धी व्याख्याबाट टाढा सार्ने परिवर्तनलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ। मण्डलीभित्र र बाहिरका आलोचकहरूले यसलाई आधुनिक एकतावाद वा कानुनी प्रतिरक्षासँग अनुरूप हुन त्यस क्याथोलिक-विरोधी अडानलाई न्यून गरेर देखाउने वा परित्याग गर्ने रूपमा व्याख्या गरेका छन्। विल्सनले १९८५ मा, “... सुदूर पूर्वका सबै देशहरूबाट कुनै पनि ‘कार्डिनल’ छैन, जबकि अफ्रिकाबाट सम्भवतः दुई ‘कार्डिनल’ हुनेछन्” भनी बताएका बेला, मण्डलीका विभिन्न डिभिजनहरूका अध्यक्षहरूलाई “कार्डिनलहरू” भनी पहिचान गरेका थिए।

सिस्टर ह्याइटले भनिन् कि आफैं र पोपबीचको दूरी घटाउने मण्डली नै पतन भएको मण्डली हो! तेस्रो पुस्ताको सम्झौता इजकिएल ८ मा ताम्मूजको निम्ति विलाप गरिनुमा, र पर्गामोसको सम्झौताद्वारा, प्रतिनिधित्व गरिएको छ। १८६३ देखि १८८८ सम्मको पहिलो पुस्ताले एफिससको मण्डलीलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, यस्तो मण्डली जसले आफ्नो पहिलो प्रेम गुमायो; र मिलेराइट आन्दोलनको पहिलो प्रेम भविष्यवाणीसम्बन्धी सन्देश थियो, अनि त्यो भविष्यवाणीसम्बन्धी सन्देशको पहिलो अध्याय १८६३ मा पन्छाइएका “seven times” थियो।

१८८८ देखि १९१९ सम्म, स्मिर्ना र इजकिएलका गुप्त कोठाहरूले प्रतिनिधित्व गर्ने दोस्रो पुस्ताले भविष्यवाणीको आत्माको मृत्यु देख्यो, किनकि १९१५ मा बहिनी ह्याइटलाई विश्राम दिइयो। साक्ष्यलाई पूर्ण गर्न चार पुस्ताहरूका थप विवरणहरू आवश्यक छन्, तर एउटा पतित जनसमुदायले एलन ह्याइटका लेखनहरूलाई कसरी “प्रतिबन्धित” गर्न सक्‍यो, अथवा तिनीहरूले हप्ताको पहिलो दिनलाई कसरी स्वीकार्य भनी प्रवर्द्धन गर्न सके, यसलाई पूर्ण रूपमा बुझ्न प्रगतिशील विद्रोहलाई अवश्य बुझिनुपर्छ। यहुदा “एफ्राइमका मतवालाहरू”सँग काम गर्छ, जसले यरूशलेममा “यी मानिसहरूलाई शासन गर्छन्”; र यरूशलेममा शासन गर्ने तथा सूर्यलाई दण्डवत् गर्नेहरूलाई सनहेद्रिनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“परमेश्वरका भनिएका सन्तानहरूका बीचमा कति थोरै धैर्य प्रकट गरिएको छ, कति धेरै तिता वचनहरू बोलिएका छन्, हाम्रा विश्वासका नभएकाहरूको विरुद्धमा कति धेरै निन्दा उच्चारण गरिएको छ। धेरैले अन्य मण्डलीहरूसँग सम्बन्धितहरूलाई ठूला पापीहरूको रूपमा हेरेका छन्, जबकि प्रभुले तिनीहरूलाई यसरी हेर्नुहुन्न। जसले अन्य मण्डलीका सदस्यहरूलाई यसरी हेर्छन्, तिनीहरूले परमेश्वरको शक्तिशाली हातमुनि आफूलाई नम्र तुल्याउनु आवश्यक छ। जसलाई तिनीहरूले दोषी ठहराउँछन्, तिनीहरूले सायद धेरै थोरै ज्योति, थोरै अवसरहरू र विशेषाधिकारहरू मात्र पाएका हुन सक्छन्। यदि तिनीहरूले हाम्रो मण्डलीका धेरै सदस्यहरूले पाएको ज्योति पाएका हुन्थे भने, तिनीहरू अझ धेरै द्रुत गतिमा अगाडि बढेका हुन सक्थे, र संसारको सामु आफ्नो विश्वासलाई अझ उत्तमरीतिले प्रतिनिधित्व गरेका हुन सक्थे। जसले आफ्नो ज्योतिमा घमण्ड गर्छन्, तर त्यसमा हिँड्न असफल हुन्छन्, तिनीहरूबारे खीष्ट भन्नुहुन्छ, ‘तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, न्यायको दिनमा तिमीहरूका निम्ति भन्दा टायर र सिदोनका निम्ति अझ सहनीय हुनेछ। अनि हे कफर्नहूम [सातौँ-दिनका एड्भेन्टिस्टहरू, जसले ठूलो ज्योति पाएका छन्], जो स्वर्गसम्म उचालिएकी छौ [विशेषाधिकारको दृष्टिले], तँ अधोलोकसम्म झारिनेछस्: किनकि तेरो बीचमा भएका शक्तिशाली कामहरू यदि सदोममा भएका भए, त्यो आजसम्म रहिरहन्थ्यो। तर म तिमीलाई भन्दछु, न्यायको दिनमा तेरो निम्ति भन्दा सदोमको देशका निम्ति अझ सहनीय हुनेछ।’ त्यस समयमा येशूले जवाफ दिनुभयो र भन्नुभयो, ‘हे पिता, स्वर्ग र पृथ्वीका प्रभु, म तपाईंलाई धन्यवाद दिन्छु, किनकि तपाईंले यी कुराहरू बुद्धिमान् र समझदारहरूबाट [तिनीहरूकै आफ्नै मूल्याङ्कनमा] लुकाउनुभएको छ, र तिनलाई बालकहरूकहाँ प्रकट गर्नुभएको छ।”

“‘अनि अब, किनकि तिमीहरूले यी सबै कामहरू गरेका छौ, परमप्रभु भन्नुहुन्छ, र मैले बिहानैदेखि उठी उठी तिमीहरूलाई बोलेँ, तर तिमीहरूले सुनेनौ; मैले तिमीहरूलाई बोलाएँ, तर तिमीहरूले उत्तर दिएनौ; यसकारण म यस घरलाई, जो मेरो नाउँले कहलिएको छ, जसमा तिमीहरू भरोसा गर्छौ, र त्यस स्थानलाई, जुन मैले तिमीहरूलाई र तिमीहरूका पितापुर्खाहरूलाई दिएको थिएँ, शीलोमाथि मैले जे गरेको छु, त्यही गर्नेछु। अनि मैले तिमीहरूका सबै दाजुभाइहरूलाई, अर्थात् एप्रेमको सारा सन्तानलाई, आफ्नो दृष्टिबाट हटाएझैं, तिमीहरूलाई पनि आफ्नो दृष्टिबाट हटाइदिनेछु।”

“प्रभुले हाम्रो बीचमा अत्यन्त महत्त्वपूर्ण संस्थाहरू स्थापना गर्नुभएको छ, र तिनीहरूलाई सांसारिक संस्थाहरू सञ्चालन गरिने तरिकाले होइन, तर परमेश्वरको व्यवस्थाअनुसार सञ्चालन गरिनुपर्छ। तिनीहरूलाई उहाँको महिमामात्र लक्ष्यमा राखी सञ्चालन गरिनुपर्छ, ताकि जुनसुकै उपायबाट पनि नष्ट हुँदै गइरहेका प्राणहरू उद्धार पाउन सक्न्। परमेश्वरका जनहरूकहाँ आत्माका साक्ष्यहरू आएका छन्, तैपनि धेरैले ताडना, चेतावनी, र परामर्शप्रति ध्यान दिएका छैनन्।”

“‘अब यो सुन, हे मूर्ख र बुद्धिहीन मानिसहरू हो; तिमीहरूका आँखा छन्, तर देख्दैनौ; तिमीहरूका कान छन्, तर सुन्दैनौ: परमप्रभु भन्नुहुन्छ, के तिमीहरू मसँग डराउँदैनौ? के तिमीहरू मेरो उपस्थितिमा काँप्दैनौ? मैले समुद्रको सीमानाका लागि बालुवालाई सनातन सीमाको रूपमा ठहराएको छु, ताकि त्यसले त्यो सीमा नाघ्न नसकोस्; र त्यसका छालहरू यद्यपि उर्लिएर आए पनि, तिनीहरूले विजय पाउन सक्दैनन्; तिनीहरू गर्जे तापनि, त्यसलाई पार गर्न सक्दैनन्। तर यस जातिको हृदय हटी र विद्रोही छ; तिनीहरू विमुख भएका छन् र टाढा गएका छन्। तिनीहरू आफ्नो हृदयमा यसो पनि भन्दैनन्, ‘आऊ, अब हामी परमप्रभु हाम्रा परमेश्वरसँग डराऔँ, जसले आफ्ना समयमा अगिल्लो र पछिल्लो वर्षा दिनुहुन्छ: उहाँले कटनीका नियुक्त हप्ताहरू हाम्रो लागि सुरक्षित राख्नुहुन्छ।’ तिमीहरूका अधर्महरूले यी कुराहरू हटाइदिएका छन्, र तिमीहरूका पापहरूले असल कुराहरू तिमीहरूबाट रोकेका छन्.... तिनीहरूले अनाथको मुद्दा, अर्थात् पिता-विहीनको कारणको न्याय गर्दैनन्, तैपनि तिनीहरू फस्टाउँछन्; र दरिद्रको अधिकारको न्याय तिनीहरूले गर्दैनन्। परमप्रभु भन्नुहुन्छ, के म यी कुराहरूका निम्ति दण्ड दिन्नँ र? के मेरो प्राणले यस्तो जातिमाथि प्रतिशोध नलिने र?”

“के प्रभु यसो भन्न बाध्य हुनुहुनेछ, ‘तँ यस प्रजाका निम्ति प्रार्थना नगर्, न तिनीहरूका लागि पुकार वा बिन्ती नै उठाऊ, न त मेरो सामु तिनीहरूका लागि मध्यस्थता गर; किनकि म तेरो कुरा सुन्नेछैनँ’ ? ‘यसकारण पानीका झरीहरू रोकिएका छन्, र पछिल्लो वर्षा भएको छैन.... के यस समयदेखि तिमीले मलाई पुकार्नेछैनौ, हे मेरा

पिता, तपाईं मेरो युवावस्थाका मार्गदर्शक हुनुहुन्छ?" Review and Herald, August 1, 1893.